

Βόλος 4 Ιανουαρίου 2019
Του Σεραφείμ Αθανασίου
« ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΕΡΑΦΕΤΙΝΙΔΗΣ »

Αφορμή στο να γράψω τις πιο κάτω δικές μου θύμησες πήρα από μια προχθεσινή Χριστουγεννιάτικη ευχετήρια κάρτα η οποία προερχόταν από τον κ. Αλέκο Ανδρέα Σεραφετινίδη.

Τον κ. Σεραφετινίδη, που είναι αγαπημένος μας οικογενειακός φίλος,

Του ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
www.serathan.gr

προσωπικά τον νιώθω και σαν παιδί μου γιατί τον γνωρίζω από μικρό παιδάκι μια που ήταν γιος αλησμόνητου φίλου μου, του Ανδρέα Σαραφετινίδη, τον οποίο, εκτός από φίλο, είχα και καθηγητή στο Βενετόκλειο Γυμνάσιο της Ρόδου.

Φίλοι μου, κατά καιρούς, μου κάνετε την τιμή και διαβάζετε έστω και υποφερτά δικά μου γραπτά.

Τώρα, σε περίπτωση που έχετε διαθέσιμο χρόνο, διαβάστε και τούτη την παλιά μου αναπόληση που εγώ ποτέ, στη ζωή μου, δεν ξέχασα.

Μπορεί, πολλοί από σας τους αναγνώστες, να μου πείτε «τι μας νοιάζει εμάς η δική σου αναπόληση» και απαντώ. Έχετε δίκιο και περισσότερο δίκιο έχουν οι νέοι στην ηλικία. Αλλά νέε μου: « Εκεί που είσαι ήμουν και εδώ που είμαι θ' άρθεις» .

Η όποια αναπόληση, που αφορά μόνο εσένα, έρχεται στιγμή και θέλεις να την κουβεντιάσεις ακόμη και με τον ίδιο σου τον εαυτό.

Δικαιολογείστε λοιπόν ένα παππού ο οποίος στα 94άτου χρόνια αναπολεί ευχάριστα ή και δυσάρεστα περιστατικά που 10άδες χρόνια πριν και σε κείνον συνέβησαν όταν βρισκόταν στη δική του νιότη και στη δική του χαρά ζωής και που αυτές οι όμορφες ή άσχημες θύμησες δύσκολα ξεχνιούνται ή διαγράφονται.

Γί αυτό και σήμερα, σαν σιδηροδρομικός κλειδούχος, θα προσπαθήσω να γυρίσω πίσω το δικό μου μικρό τραινάκι ζωής και με τη γέρικη νοερή μου πίεση να μεταφέρω τις σκέψεις μου στις, προ εβδομήντα και πλέον, χρονικές εποχές. Παρακολουθείστε τις.

Πρέπει να ήταν 1947 ή 1948. Υπηρετούσα ως νέος χωροφύλακας τροχονόμος στη Ρόδο και ένα πρωινό με τη λευκή στολή τροχονόμου, καμαρωτός, καμαρωτός, πηγαينوερχόμουνα στην παραλιακή Λεωφόρο κάνοντας το «κομμάτι» μου στον κόσμο που κοίταζε την όμορφη στολή

μου και δεν αποκλείεται μέσα του εκείνος ο κόσμος να μουρμούριζε κιάλας. «Κρίμα την όμορφη στολή που φέρει πάνω του, αυτός ο κουασιμόδος.

Αραιά και που περνούσαν αυτοκίνητα (δεν υπήρχε τότε ο σημερινός

συρφετός τροχοφόρων που, χωρίς υπερβολή, το όμορφο και ήσυχο εκείνο Μανδράκι το έχει μετατρέψει σε σκέτη τρέλα που για να περπατήσει άνθρωπος χρειάζεται να έχει γνώση και περίσκεψη.

Παραλιακή Λεωφόρος Ρόδου, Μανδράκι.

Έκανα λοιπόν εκείνο το πρωινό τις τελευταίες πέρα-δώθε βόλτες μου

όταν κοντά μου ήρθε ένας συμπαθέστατος κύριος και μου λέει :

Με συγχωρείτε κ. Πόλισμαν, είμαι καθηγητής και έρχομαι για πρώτη φορά στη Ρόδο, σας παρακαλώ πείτε μου-αν γνωρίζετε- μήπως έχετε ακούσει κανένα Ροδίτη να ενοικιάζει μεγάλο σπίτι? Έψαξα αλλά δεν βρήκα, το θέλω με τρία τουλάχιστον υπνοδωμάτια και λοιπούς χώρους, για 5νταμελή οικογένεια.

Ευγενέστατος και συμπαθής ο κ. Καθηγητής και μια που βρισκόμουνα στη λήξη της υπηρεσίας μου θέλησα να τον εξυπηρετήσω. Ελάτε παρακαλώ μαζί μου, του είπα, και σε λίγο βρισκόμαστε στο εσωτερικό της Νέας Αγοράς.

-Γιάννη, λέω στον μανάβη φίλο μου, το σπίτι του συγγενούς σου είναι ακόμη ξενοίκιαστο?

-Ναι γιατί?

-Να το δει ο κύριος.

Δεν αργήσαμε να βρεθούμε στην αυλή του παλιού αλλά ωραίου στην εμφάνιση σπιτιού. Και μπαίνοντας μέσα ενθουσιαστήκαμε με την άριστη διαρρύθμισή του.

Από τη βεράντα του (ήταν μεζονέτα) δεν χόρταινε κανείς να βλέπει μια πελώρια πλατεία και το γαλάζιο της θάλασσας. Ενθουσιάστηκε ο κ. Καθηγητής και χωρίς πολλά παζάρια έδωσε προκαταβολή στον ιδιοκτήτη του σπιτιού.

Τους δε φίλους Ρόδιους πληροφορώ ότι εκείνο το όμορφο σπίτι βρισκόταν στην περιοχή Μπρούσαλι και εκεί ακριβώς στο χώρο που σήμερα είναι, όπως μαθαίνω, πρατήριο υγρών καυσίμων.

Φεύγοντας από το σπίτι ο Καθηγητής, δεν εύρισκε λόγους να με ευχαριστήσει και μου πρότεινε να με κεράσει καφέ και εγώ δέχτηκα επειδή επιθυμούσα όχι τον καφέ αλλά να γνωριστώ καλύτερα μαζί του και να του πω εκείνα που κατά νου σκεπτόμουναι.

Πήγαμε στο Μανδράκι και πίνοντας τον καφέ μας άρχισα συνεσταλμένα (σαν καλός μαθητής) να του λέω πως φοιτούσα στο Νυκτερινό Γυμνάσιο Ρόδου και για να δικαιολογήσω τα κενά μάθησης, του είπα ότι μικρός επειδή το Σχολείο βρισκόταν χιλιόμετρα μακριά από το χωριό μου δεν είχα την δυνατότητα να σπουδάσω και ως μεγάλος πλέον κατέληξα στη χωροφυλακή όπως χιλιάδες άλλοι νέοι σχεδόν, σαν και μένα, αγράμματοι καρατζόβες.

Επιτρέψτε μου όμως να ανοίξω εδώ μια παρένθεση.

Στον κ. Καθηγητή έλεγα την απόλυτη αλήθεια ότι δηλαδή οι περισσότεροι ήμαστε «αγράμματοι και απελέκητα ξύλα». Και το έλεγα αυτό επειδή έπαιρνα παράδειγμα τον μπουμπούνα εαυτό μου αλλά και άλλους πολλούς που καλά γνώριζα.

Τότε, με τη σέσουλα μας έπαιρναν στη Χωροφυλακή χωρίς να εξετάζουν γραμματικές γνώσεις. Ο όποιος υγιής νέος με καθαρά ποινικό μητρώο και φρονήματα, γινόταν δεκτός.

Δικαιολογημένα όμως γινόταν αυτό. Το Κράτος θέλοντας να ορθοποδήσει από καταστροφές, ευρύτερο πένθος πολέμου και άλλων δεινών, στη δεύτερη πενταετία του 1940 και ολόκληρη του 1950 αποφάσισε να κάνει δεκτούς στα Σώματα Ασφαλείας, ιδιαίτερα στη Χωροφυλακή νέους και με γνώσεις Δημοτικού Σχολείου ακόμη και με ενδεικτικό Ε' τάξης, προκειμένου να ανασυντάξει την σχεδόν διαλυμένη αστυνομία.

Χαροκαμένη τότε η Πατρίδα μας και γεμάτα δάκρυα τα βαθουλωτά πρησμένα μάτια της. Το δε πένθος της ατέλειωτο που εύκολα ξεχώριζε από κατάμαυρα τσεμπέρια σε κεφάλια γυναικών ή μανίκια σακακιών που έφεραν πένθιμα περιβραχιόνια.

Και όλα τούτα είχαν προέλθει από ένα πόλεμο με χιλιάδες χαμένα παιδιά μας που, ακόμη σήμερα, τα οστά αυτών των ηρώων/ όπως ο

σεβαστός κ. Σούρλας Γιώργος, γιατρός, τέως Βουλευτής, Υπουργός και Αντιπρόεδρος Βουλής αναφέρει ή καλύτερα διαμαρτύρεται για την αδιαφορία των κρατούντων/ διασκορπισμένα βρίσκονται σε ακόμη δυστυχώς εχθρικές Αλβανικές χαράδρες και χωράφια.

Και αυτό το πένθος των Ελλήνων πολιτών δεν προερχόταν μόνο από εκείνα τα παιδιά που άδικα στις χαράδρες χάθηκαν, αλλά και από την ανυπόφορη στη συνέχεια πείνα του 1941 και άλλους, μεταξύ ομοθρήσκων, χειρότερους αλληλοσπαραγμούς.

Τα αγράμματα εκείνα παιδιά και αγνά χωριατόπαιδα, βρίσκοντας ευκαιρία άφησαν ζωάκια, αλέτρι, γκλίτσες, κάπα τσοπάνη, λιγοστά γιδοπρόβατα και έτρεξαν να καταταγούν στη Χωροφυλακή, ελπίζοντας σε καλύτερες μέρες.

Ένας μου φίλος και συνάδελφος, ο Δημήτρης Κρικιώνης, από το Αγναντερό Καρδίτσας με το οποίο, το 1945, μαζί καταταγήκαμε στη Χωροφυλακή ήταν της Ε' Δημοτικού.

Εγώ με το φίλο μου Δημήτρη Κρικιώνη όταν ήρθε επίσκεψη στο Βόλο.

Το 1947, με την απελευθέρωση της Δωδεκανήσου, βρέθηκε, ως χωροφύλακας, στην Αστυπάλαια από Δημοτικό Σχολείο της οποίας πήρε το απολυτήριο της ΣΤ' Τάξης.

Αξίζει όμως τον κόπο να γράψω κάτι για αυτόν τον «καρατζόβα»! Πάιρνοντας το απολυτήριο του Δημοτικού ζήτησε και πέτυχε μετάθεση για Ρόδο προκειμένου να παρακολουθήσει μαθήματα Γυμνασίου.

Τον Δημήτρη και ως συνάδελφο τον είχα αρχικά, το 1946, γνωρίσει στη Σπάρτη. Υπηρετούσαμε μαζί σε αποσπάσματα Χωροφυλακής και σε ενέδρες αναρχικών, τέσσερες ή πέντε φορές γλυτώσαμε και οι δυο από του χάρου τα δόντια, εν αντιθέσει με άλλους άτυχους συναδέλφους μας που, σε εκείνες τις ενέδρες, άφησαν την τελευταία τους πνοή.

Παρά την, στη Σπάρτη, γνωριμία μας εκεί στη Ρόδο συνδεθήκαμε και με φιλία επειδή, από την Α' Τάξη, είμαστε συμμαθητές, στο Νυκτερινό Γυμνάσιο.

Ο Δημήτρης, εκείνο το ανήσυχο πνεύμα που πριν καταταγεί στη Χωροφυλακή, φορώντας γουρουνοτσάρουχα (όπως εγώ), έβοσκε χοίρους(δικά του λόγια για τη βοσκή χοίρων).

Αυτό λοιπόν το ανήσυχο πνεύμα με τα αετίσια μάτια τελειώνοντας το βτάξιο Βενετόκλειο Γυμνάσιο (μαζί το τελειώσαμε) κυριολεκτικά δεν αναπαύθηκε, όπως εγώ, και άνοιξε διάπλατα τα φτερά του.

Ζήτησε και πήρε μετάθεση για Θεσσαλονίκη στην οποία τέλειωσε τη Θεολογική Σχολή και ύστερα, παραιτούμενος από τη Χωροφυλακή, πήγε στη Γερμανία και από εκεί επέστρεψε με δύο πανεπιστημιακά πτυχία, πλέον εκμάθησης ξένων γλωσσών.

Αρχικά, στη Ρόδο, παρέδιδε μαθήματα Γερμανικής και Ιταλικής

Ρόδος 1948.Εγώ με τους Καθηγητές μου, ζεύγος Σεραφεινίδη & Ν.Αρβανίτης.

γλώσσας και στη συνέχεια διορίστηκε καθηγητής Γυμνασίου, ακολούθως έγινε Γυμνασιάρχης, στη Νίκαια Πειραιώς, και μετά ταύτα καθηγητής Παιδαγωγικής Ακαδημίας Ρόδου.

Ειλικρινά δεν γνωρίζω τι άλλη πνευματική τροφή πρόσφερε στους φοιτητές του εκείνος ο πολυτάλαντος δικός μου φίλος που πριν καταταγεί στη χωροφυλακή, έβοσκε χοίρους.

Όσο για μένα, παρακαλώ με το « ψάχνετε» και τούτο γιατί αετίσια πνευματικά φτερά (όπως ο φίλος μου Δημήτρης) ποτέ δεν απόκτησα.

Καλοί μου φίλοι, κλείνω παρένθεση στην οποία έπρεπε να προσφύγω για να δικαιολογήσω όχι μόνο την δική μου αγραμματοσύνη αλλά περισσότερο το πόσο ορθά σκέφτηκαν τότε οι ιθύνοντες προκειμένου, μετά τον πόλεμο, να επανδρώσουν ξανά τις αστυνομικές υπηρεσίες με νέους στερουμένων πολλών γνώσεων και που πολλοί όμως εξ αυτών, υπηρετούντες στη Χωροφυλακή, παράλληλα σπούδασαν και ιεραρχικά έφθασαν σε ανώτερα ή ανώτατα αξιώματα.

Και έρχομαι στον κ. Καθηγητή.

Ακούγοντας τα όσα του είπα για τη χωροφυλακή και το σχολείο που πήγαινα εγκάρδια με συνεχάρη σφίγγοντας το χέρι μου λέγοντας πως ήθελε να τον θεωρώ φίλο του και ότι εκείνος σε όποιο σχολείο της πόλεως και αν δίδασκε εμένα θα με είχε υπό την προστασία του.

Περιορίστηκα να τον ευχαριστήσω και ο Ανδρέας Σεραφετινίδης εκείνος ο άξιος παιδαγωγός πιστεύω πως περισσότερο από μένα χαιρόταν που με είχε φίλο ενώ εγώ θεωρούσα τιμή μου που συχνά πυκνά κάναμε μαζί τις βόλτες μας.

Με την πάροδο του χρόνου με γνώρισε στην οικογένειά του και μπορώ να πω ότι τόσο εκείνος όσο και η γλυκύτατη σε συμπεριφορά και εμφάνιση σύζυγός του Αθηναΐς με έβλεπαν σαν μικρότερό τους αδελφό. Ως προς τη θεία Μαρία, μητέρα της Αθηναΐδας, για κείνη την Άγια γυναίκα δεν μπορώ ειλικρινά να βρω λόγια περιγραφής της.

Πολλές Κυριακές και με το ζόρι, επειδή ντρεπόμουν, με έπαιρναν κοντά τους για φαγητό χώρια που απανωτά ήταν τα φροντιστήρια που μου παρέδιδε ο φίλος μου Ανδρέας σε διάφορα μαθήματα, χωρίς ποτέ να πάρει ούτε μια δραχμή.

Χαρισματικές οι φυσιογνωμίες όλων τους και με τα όσα στους χιλιάδες μαθητές οι δυο τους πρόσφεραν δεν άργησαν να γίνουν γνωστοί και να τους λατρέψει ο κόσμος τόσο στη Ρόδο όσο και στη Λέρο επειδή και εκεί άφησαν την όμορφη και πλούσια πνευματική τους σφραγίδα.

Δύο τα παιδιά του ζεύγους Σεραφετινίδη, η Μαρία και ο Αλέκος ο οποίος μικρός και ως δίχρονο παιδάκι βλέποντάς με έτρεχε και ανέβαινε στους ώμους μου στις δε τσέπες μου έψαχνε για σοκολάτες.

Ο Ανδρέας εκείνος ο σεμνός πολύξερρος φιλόλογος καθηγητής και γεμάτος καλοσύνη άνθρωπος στο διάβα του χρόνου ανήλθε επάξια όλους τους βαθμούς Ιεραρχίας του δικού του κλάδου φτάνοντας και μέχρι τον Γενικό Διευθυντή του Υπουργείου Παιδείας.

Τα χρόνια πέρασαν και στο διάστημα αυτών χαθήκαμε μέσα στις υπηρεσιακές και οικογενειακές μας υποχρεώσεις σε διάφορα σημεία του ορίζοντα μέχρι την συνταξιοδότησή μας που και τότε αλλού μείναμε.

Πριν τρία ή τέσσερα χρόνια κάπου ηλεκτρονικά διάβασα ένα όνομα. Αλέκος Σεραφετινίδης.

Συγκινήθηκα και:

- Λες να είναι ο γιος του φίλου μου Ανδρέα, είπα στον εαυτό μου, ή κάποια συνωνυμία.

-Πάρε τηλέφωνο, μου απάντησε εκείνος.

Και την ώρα που σήκωνα το ακουστικό, προκειμένου να σχηματίσω έναν αριθμό τηλεφώνου, ένοιωσα τις παλάμες μου παγωμένες.

-Ντρίν,ντρίν,ντρίν.

-Παρακαλώ.

-ο κ. Αλέκος Σεραφετεινίδης?

-Μάλιστα ο ίδιος.

-Είστε ο γιος του Καθηγητού Ανδρέα Σεραφετεινίδη?

-Ναι ,εσείς ποιος είστε?

-Αλέκο, παιδί μου, παιδάκι μου,(πήγε περίπατο ο πληθυντικός μου),

Από την επίσκεψη του ζεύγους Αλέκου και Τζένης Σεραφετινίδη, στο σπίτι μας.

είμαι ο φίλος του μπαμπά σου, ο αστυνομικός, ο Σεραφείμ Αθανασίου.

Δεν άκουγα καμιά φωνή και στην ανοιχτή γραμμή υπήρχε μια απόλυτη σιωπή, όμως ήμουνα βέβαιος πως τώρα ήταν η δική του σειρά στο να παγώσουν οι παλάμες του. Συνήλθε, συνήλθα και

ακολούθως είπαμε τόσα πολλά

Σε λίγες μέρες ο Αντιπρύτανης του Μετσόβιου Πολυτεχνείου με την

Το ζεύγος, Αλέκος και Τζένη Σεραφετινίδη.

καθηγήτρια επίσης σύζυγό του βρισκόντουσαν κοντά μας, στο δικό μας φτωχικό στο οποίο, κάνοντάς μας την τιμή, παρέμειναν για λίγες μέρες.

Όταν ήρθε και ύστερα από πολλά, πολλά χρόνια που είχα να τον δω (εάν συναντιόμαστε στο δρόμο θα προσπερνούσαμε αδιάφοροι) πριν μπούμε στο

κυρίως σπίτι του έδωσα να δει μια παλιά φωτογραφία του 1950, τότε που δίχρονο παιδάκι το κρατούσα στην αγκαλιά μου.

Το τι ακολούθησε, όταν είδε τη φωτογραφία, αφήνω όσους διαβάζουν αυτές τις γραμμές να σκεφτούν τις συγκινητικές στιγμές, που

αγκαλιασμένοι κλαίγαμε ενώ δίπλα μας η σύζυγος του Αλέκου, η αγαπημένη και σε μας τώρα Τζένη σιωπηλή, και εκείνη, έκλαιγε.

Κατά την διάρκεια της επισκέψεως του πληθωρικού σε συναισθήματα και καλοσύνη ζεύγους Σεραφετινίδη βιώσαμε όλοι μας απερίγραπτα

Ο αγαπητός μου φίλος Αλέκος επιδεικνύοντάς μου, πολύ συγκινημένος, ιστορικό άλμπουμ των χαμένων περιουσιακών στοιχείων των παππούδων του, στη Μικρά Ασία.

συναισθήματα συγκίνησης ή και αγανάκτησης όταν ο αγαπημένος μας Αλέκος είχε την καλοσύνη να μας δείξει ιστορικές φωτογραφίες και να προβάλλει ένα οδοιπορικό προσκυνήματος στο Αρχοντικό σπίτι των παππούδων του, γονιών του Καθηγητού πατέρα του Ανδρέα Σεραφετινίδη, στις χαμένες αλλά ποτέ ξεχασμένες

πατρίδες της Μικρασιατικής Γης το οποίο, σήμερα, λειτουργεί ως πολυτελές ξενοδοχείο υπό Τουρκική ιδιοκτησία.

Φίλοι αναγνώστες, συγχωρείστε με, ίσως, στη δική μου ιστορία, να έχετε και σεις να προτάξετε τις δικές σας παρόμοιες ή και πιο ενδιαφέρουσες όμορφες και συγκινητικές αναπολήσεις. Χρόνια σας πολλά.

Αγαπημένη μας Τζένη, αγαπημένε μας Αλέκο, η Χριστουγεννιάτικη κάρτα σου, πέρα από τις προς εμάς ευχές σου, δικαιολογημένα εβδομήντα τόσα χρόνια με γύρισαν πίσω για να θυμηθώ εκείνους τους υπέροχους και αλησμόνητους δικούς σου γονείς για τους οποίους εσύ ο γιος τους αισθάνεσαι περήφανα, αλλά και εγώ ως φίλος αυτών αναπολώντας τους νιώσω συγκίνηση επειδή με θεωρούσαν φίλο τους, αδελφό τους θα έλεγα και από τους οποίους πολλά για τη ζωή μου διδάχτηκα. Καλή σας χρονιά και με χαρά σας περιμένουμε.

Δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες «Ταχυδρόμο» και « Ροδιακή»